

Vrijzinnige Kerk Odoorn

Protestantse Wijkgemeente Grote Kerk Emmen-Odoorn

ZONDAG 8 oktober 2023

RONDON ONS

woorden: Helene Westerik - orgel: Wim Boer

Orgelspel - Mededelingen – Aansteken kaars

Welkom & Zingen: Lied van de Trekvogels – mel. Gezang 173 (Alles wat over ons geschreven is) – tekst Alfred Bronswijk

De vogels gaan ons naar de verten voor.
Hun vluchten leren mensen dat het leven
een zoektocht is naar wat zichzelf wil geven.
Als huis en haard en grond, de eeuwen door.

Als vogels trekken wij hier door de tijd.
Wij gaan en komen, overschrijden grenzen,
slaan vleugels uit, bezielde door hoge wensen,
verlangend naar een glimp van duurzaamheid.

Net als de mus zoekt naar geborgenheid,
zo zoeken wij naar schuilplaatsen voor leven,
naar muren die ons schutten en omgeven:
een stem, een woord van onvergankelijkheid.

Licht

Zingen: Lied van de herfst (hw) – op de melodie van: O Heer, die onze vader zijt

Dit is de tijd van kleurenpracht nu 't najaar ons verwacht,
al wat er groeide in de tijd is nu voor ons tot oogst bereid;
ontvang, verstill en rust.

Het stormen van de herfst zegt ons laat los wat is voltooid,
al wat tot ballast is geweest, het doel bereikt, van nu en ooit;
ontvang, verstill en rust.

De kale takken bieden zicht op hemel, ster en maan,
zij schrijven een geheime taal en weten dat wat was en komt;
ontvang, verstill en rust.

Stilte

Inleiding op het thema & Luisteren: Somewhere only we know – the Macarons Project

Ik liep door een leeg land. Ik kende het pad als mijn broekzak. Ik voelde de aarde onder mijn voeten, zat aan de rivier en voelde me compleet. *Refrein:* Oh simpel ding, waar ben je gebleven? Ik word oud, en ik heb iets nodig om op te vertrouwen. Dus, vertel me wanneer je me binnenlaat. Ik word moe en ik moet ergens beginnen. Ik kwam een omgevallen boom tegen. Ik voelde de takken naar mij kijken. Is dit de plek waar we vroeger van hielden? Is dit de plek waar ik van droom? *Refrein.* En als je even tijd hebt, waarom gaan we dan niet? Ergens over praten waar alleen wij van weten. Dit kan het einde zijn van alles. Dus waarom gaan we niet naar een plek waarvan alleen wij weten. Een plek die alleen wij kennen. *Refrein.* 2 x.

Lezen & Orgelspel

Overdenking & Luisteren: Stef Bos – En wij vergeten soms te dromen

We zien het donker en het licht. Verliezen soms het evenwicht. We vallen en we staan weer op. Zolang we maar in iets geloven. We worden ouder en soms wijzer. En het inzicht komt en gaat. Totdat we voor de spiegel staan. En naar onszelf zoeken. Altijd gaan we ergens heen. Soms samen, soms alleen. We slepen ballast met ons mee. Ons huis staat vol met ongelezen boeken.

Refrein: het is een onvoorspelbaar spel. We dansen meestal met onszelf op een wals die draait om niets. Geluk bestaat voor wie het ziet. We gaan er meestal aan voorbij. Opgejaagd door weinig tijd kijken we alleen vooruit en zien niet meer wat we verliezen. Want in de richting die we kiezen vraagt geen mens nog wat je droomt. En als je op het eindpunt komt is het feest soms al voorbij. Dus drink ik nu, ik drink nu op jou en mij. Want wij vergeten soms te dromen.

Totdat je wakker wordt gekust. Want altijd komt het licht weer terug. De zon breekt door de grijze lucht. Het donker geeft zich over. Onze gedachten zijn als vogels in een kooi die open staat. Ze durven niet naar buiten want ze hebben nooit gevlogen. Wij gaan allemaal voorbij. Alleen de schoonheid van de onmacht blijft voor altijd in ons wonen. *Refrein.*

Bidden & Zingen: Zolang wij ademen, lied 657 NLB

Zolang wij ademen schep Jij in ons de kracht om zingend te vertalen waartoe wij zijn gedacht: elkaar zijn wij gegeven tot kleur en samenklank. De lofzang om het leven geeft stem aan onze dank.

Al is mijn stem gebroken, mijn adem zonder kracht, het lied op and're lippen draagt mij dan door de nacht. Door ademen bevangen of in verdriet verstild: het lied van het verlangen heeft mij aan 't licht getild!

Ons lied wordt steeds gedragen door vleugels van de hoop. Het stijgt de angst te boven om leven dat verloopt. Het zingt van vergezichten, het ademt van de geest. In ons gezang mag lichten de liefde allermeest.

Collecte – Afsluiting - Zingen: : Ga maar gerust – Sytze de Vries – uit: Het liefste lied van overzee 2, nr. 15

1 Ga maar ge-rust, want Ik zal met je mee-gaan.
Ik ben je ba-ken, ook in die-pe nacht.
Ik ben de stem die steeds in jou zal op-staan.
Ik ben de hand die op je vriend-schap wacht.
Ik ben het licht dat voor je voe-ten uit-gaat.
Ik ben de wind waar-door je a-dem haalt.

Ga maar gerust, want ik zal met je meegaan. Ik ben de zon, waarvoor het donker knielt. Ik ben de groet, waarmee ook jij kunt opstaan. Ik ben de hoop, dat zaad diep in je ziel. Ik ben het lied dat fluistert in de bomen. Ik ben de dag, die schemert in je droom.

Ga maar gerust, want ik zal met je meegaan. Ik ben de liefde, die een mens je schenkt. Ik ben de hoogste toon die jij kunt aanslaan. Ik ben de verte, die verlangend wenkt. En, kom je thuis, de laatste mist verdwenen, ben ik de hand, die al je tranen wist.

Zegen & Kaarsen doven

Van harte welkom:

8 november: 10.00 uur: koffieochtend Boshof 5

12 november: 10.00 uur: dienst Menso Rappoldt/Wim Boer

16 november: 19.30 uur: Film in de Bibliotheek Odoorn